

דרך הדי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נח | גיליון 101 | א' חשוון תשפ"ה

סעודה ראשונה

"וְנַח מָצָא חֵן בְּעֵינֵי ה'"

הסוד למציאת חן בעיני אלוקים

זכה לחן וחסד בעיני הקב"ה ובעיני בני אדם.

לכן כל אחד ישתדל להקפיד בשמירת שבת וישתדל לחזק עוד יהודים אחרים בשמירת שבת, כל יהודי ששיכנענו אותו והשפענו עליו לשמור שבת יש כוח גדול ביותר מאותה השפעה שיש לנו שותפות בשבת שלו והשותפות הזו נותנת לאדם כוח בתיבה להינצל מכל הזרם והקושי של כל השבוע ולצאת בשלום מכל הדברים הקשים של כל השבוע כולו.

מוצאים בפרשת השבוע את הנס הגדול שקרה לנח, כל העולם נחרב ורק נח ניצל. צריך לשאול בזכות מה נח ניצל, מה הדבר המיוחד שנח עשה להינצל מחורבן העולם שנלמד גם אנחנו ונינצל מהדברים הקשים שיש בעולם.

אומר אור החיים הקדוש בפרשת השבוע שאם נח היה נשפט על פי מעשיו הוא לא היה יכול להינצל, משום שהייתה מידת הדין חזקה וקשה והייתה רשעות גדולה ולנח לא היו מספיק זכויות להינצל ולהציל את כל מי שהיה בתיבה איתו. אם כך אומר אור החיים הקדוש שיש שלושה או ארבעה מצוות בתורה הקדושה שגורמות לחן אצל האדם ואם האדם עושה את המצוות האלו, יש לו חן גם בפני הקב"ה וגם בפני בני אדם.

אחת מהמצוות האלו אומר אור החיים הקדוש שיהיה לאדם חן כלפי הקב"ה וכלפי בני האדם היא שמירת שבת, "וְנַח מָצָא חֵן בְּעֵינֵי ה'". בזכות זה ששמר שבת קודש זכה נח למציאת חן. ורבנו אור החיים הקדוש מביא ספרים קדושים ואת הזוהר הקדוש שאומר שנח נקרא כך כי היה נח בשבת ושומר שבת, על ידי ששמר נח את השבת זכה למצוא חן בעיני השם וכך ניצל נח מהמבול.

מפה צריכים ללמוד לימוד גדול, אדם שרוצה מציאת חן בעיני הקב"ה ובעיני אדם, יש לו סגולה גדולה לשמור שבת, השבת היא כמו תיבת נח. אדם ששומר שבת כמו שנכנס לתוך התיבה וכמו נח שמצא חן בעיני השם על ידי שמירת שבת, כך יש לאדם חן וחסד להינצל גם מזמנים ועיתות קשים וגם בפני בני אדם.

אנשים מחפשים סגולות וקמיעות איך למצוא חן בעיני אנשים, בעיני עסקים, בעיני כל דבר, הסוד למציאת חן הוא על ידי שמירת שבת. נח מצא חן בעיני השם על ידי ששמר שבת אפילו שעוד לא ניתנה שבת וכך זכה להינצל מהמבול. לכן כמה שיותר נשמור שבת נקפיד ונדקדק, ניכנס לתיבה של נח ונאטום אותה את השבת שלא יהיה אף סדק ואף חור, שלא יחלחלו בפנינו המים.

וכל הקפדה שהאדם מקפיד בשמירת שבת הוא עוד אטם את התיבה חזק ביותר וכך יוכל להינצל מכל ימי המבול של שאר השבוע, מכל היצר הרע וכל הנסיונות והדברים הקשים שיש בימי השבוע, אם ייכנס האדם לתוך התיבה

סרקו את הברקוד החדש
הצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א

צריך כל אחד ואחד לעבוד על עצמו, שידע מה באמת הוא רוצה מעצמו ולא שיחשוב מה הוא רוצה מעצמו. שתהיה לו את המחשבה ואת הלב כנים ואחד ממה שהוא רוצה ודורש מעצמו. כי הרבה פעמיים אדם מבקש דברים, צועק דברים, מתפלל דברים ובכלל בלב שלו הוא לא רוצה את אותם דברים. אבל הוא התרגל שכולם את זה מבקשים, את זה רוצים. הוא חושב שזה מה שהוא רוצה ובאמת הוא לא רוצה את זה. ואז התפילות שהוא מתפלל והרצונות שהוא רוצה, הדברים שהוא מבקש, זה לא באמת מה שהוא רוצה, הוא רוצה בכלל דברים אחרים.

אדם צריך לדעת מה הוא רוצה, אדם צריך ליישר בנפשו שלו מה הוא רוצה ומה הוא צריך, מה טוב לו ומה בריא לו.

**"אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים
התהלך נח"**

אל תאמין בעצמך עד יום מותך

אנחנו חושבים בדעתנו כמה האדם צריך להיזהר מיצר הרע, אם נסתכל על נח, התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים התהלך נח" נח עמד בדור הקשה של המבול, דור של רשעים וחטאים שכולם היו עושים עבירות וחטאים בחטאים הקשים שיש באותו דור, עד שהקב"ה היה צריך למחות ג' טפחים בכדי שלא תישאר מהאדמה מרוב הטומאה שכל העולם נטמא מדור המבול.

נח עמד בצדקות בקדושה, לא חטא ולא התקלקל לא הוא ולא ילדיו. אחרי כל השנים האלו שנח שמר על עצמו, בגיל שש מאות שנה כשיצא מהתיבה, נח זרע כרם של ענבים ונפול בכרם של הענבים, חוטא ומתדרדר עד לאן שהגיע.

נבוא ונחשוב עד כמה אסור לאדם לסמוך על עצמו, כמו שהמשנה אומרת (אבות ב, ד) ואל תאמן בעצמך עד יום מותך. שש מאות שנה נח לא חטא ועוד בדור של הרשעים הגדולים לא עשה אף עבירה, שמר את עצמו בקדושה וטהרה על אף שדור המבול היו צוחקים עליו. אבל בסוף כשנח יוצא מהתיבה בעולם ריק שאין רשעים ואין ארורים, נח נופל כשזרע ענבים ומתדרדר, מביא חורבן גדול לו ולעולם ומלהיות נח איש האלוקים "את האלהים התהלך נח" נפל להיות "נח איש האדמה".

יצר הרע אף פעם לא עוצר ולא נכנע מלהפסיק לנסות להכשיל את האדם, היצר הרע ראה את נח שעבר כבר כמעט הכל ולא נכשל בכלום, חיכה לו אחרי שיצא מהתיבה בטעות קטנה בענבים, שם הפיל יצר הרע את נח.

לכן האדם לא יסמוך על עצמו אף פעם, לא אחרי שעבר ניסיונות קשים ולא בדברים הקלים, היצר הרע אורב לאדם בכל מקום ואסור לאדם לתת אפילו את הפתח הקטן ליצר הרע "לפתח חטאת רבץ" (בראשית ד, ז), בפתח הקטן שהאדם נותן ליצר הרע שם הוא נמצא, שם הוא מכשיל ומפיל את האדם בדברים שנראים פעוטים וקטנים.

"נח איש צדיק תמים היה בדרתיו"

לא לעשות את החשבונות של הקב"ה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "נח איש צדיק תמים היה בדרתיו" נבוא ונשאל מה הפירוש של תמים היה בדרתיו?

אז אפשר לבאר ולומר כך, הנביא מספר (מל"ב כ, א) "בימים ההם חלה חזקיהו למוות ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר אליו מה אמר ה' צו לבינתך כי מת אתה ולא תחיה" מתי שחזקיה המלך חלה, בא אליו הנביא ישעיה ואמר לחזקיה המלך שהוא עומד למוות מהעולם. שאל אותו המלך חזקיה למה הוא צריך להיפטר מהעולם, אמר לו הנביא ישעיה כי לא התחתן וקיים מצוות פריה ורביה. אמר חזקיה המלך לישעיה הנביא שלא התחתן כי ראה ברוח הקודש שעתידיים לצאת ממנו ילדים רשעים, שאחד מהם יהיה מנשה ששם צלם בהיכל ועשה עבודה זרה, לכן לא התחתן.

אמר לו ישעיה הנביא שבנסתרות של הקב"ה לא דורשים, הקב"ה ביקש לקיים מצוות פריה ורביה וצריך לקיים את המצוה, זה שהוא רואה ברוח הקודש שיצא לו בן רשע זו לא בעיה שלו, אבל בגלל שחשב מה יצא ואיך יצא לכן הוא ימות. אמר לו חזקיה המלך שמקובל לו מבית אביו מדוד המלך, שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם לא יתייאש מן הרחמים. אמר חזקיה לישעיה הנביא שיתן לו את הבת שלו שיתחתן איתה וכך השם יציל אותו, נתן לו ישעיה הנביא את הבת שלו ובסוף נולד לו מנשה ששם צלם בהיכל.

הואים פה יסוד גדול, אפילו שאדם יודע שיצא לו רע מהמצוה, שיצא לו בן רשע הוא חייב לקיים את המצוה כי השם ציוה את המצוה. בנסתרות של הקב"ה אסור לדרוש, מה שהאדם חושב שיצא ויהיה זה לא עניינים שלו. ישעיה הנביא סמך על חזקיה וידע שחזקיה צדיק והנבואה שלו נבואת אמת והיא תתקיים, אבל בכל אופן השם ציוה ועליו לקיים, לכן נתן לו את הבת שלו ואפילו שבסוף נולד מנשה שידוע שהרג את ישעיה סבא שלו. לאדם אסור לחקור ולדרוש מה יהיה ואיך יהיה, עליו לקיים את המצוה.

אותו דבר אפשר לומר על נח, על נח נאמר תמים כי ידע שהדור שלו דור של רשעים והקב"ה אמר לו לבנות את התיבה במשך מאה ועשרים שנה יום יום עד שהמבול יגיע והעולם יחרב, אבל בכל אופן נח התחתן עם אשה וילד ילדים, הוא לא אמר כל העולם רשעים אולי הילדים ילמדו מהם ויחטאו, הוא הלך ועשה לא כמו חזקיה המלך וילד ילדים בדור מסוכן של עבירות וחטאים, לכן נקרא "נח איש צדיק תמים היה בדרתיו" בגלל המעלה שהלך בתמימות גדולה וילד ילדים בדור הקשה ביותר.

שאלה:

כבוד הרב יש לי חברה הרבה שנים, אנחנו חברות טובות מאד ואני עושה למענה המון, אבל יש לה מצבי רוח מאד הפכפכים, היא כל הזמן מתהפכת ואני לא יודעת איך להתמודד איתה.

תשובה:

חבר זה דבר גדול ודבר חשוב, המשנה אומרת (אבות א, ו) עשה לך רב וקנה לך חבר, חבר זה דבר גדול ואדם צריך לדעת שמי שיש לו חבר שמספר לו את כל מה שיש לו על ליבו, שהוא סומך עליו ואוהב אותו, אז האמת של אותו אדם כל הזמן נמצאת בחוץ. זה עולם עצום מתי שיש לאדם חבר שהוא יכול לספר ולהגיד לו הכל, זה דבר שהוא דבר גדול, אבל חבר אמיתי וחבר נאמן. אין מעלה רמה וגדולה וחשובה מחבר טוב, וזה דבר שהוא חשוב אבל הוא גם מסוכן. דוד המלך אומר (תהלים קטז, יא) "כל האדם כזב", כל אדם בסוף אתה מגיע איתו לאכזבה, ואתה יכול להתאכזב אכזבה גדולה ביותר. צריך לראות, אם הנפש חזקה וזה לא פוגע, חברות זה דבר חשוב ביותר. צריך גם לבדוק שאותו חבר לא עושה מניפולציה שכל פעם כועס וכל פעם מתהפך וכך, שזה לא יהיה מניפולציה, כי אם חברות נבנית עם מניפולציות זה דבר חמור ביותר, יותר טוב להתרחק מאותה חברות.

**"ולא יהיה עוד המים למבול לשחת כל בשר"
האחדות של עם ישראל היא לא רק בעת צרה כמו אצל הגוים**

הגמרא אומרת (זבחים קטז). בשעה שהקב"ה נתן לעם ישראל את התורה באו כל אומות העולם לבלעם בן בעור ואמרו לו שהם מפחדים פחד גדול שעומד להיות מבול, אמר להם בלעם בן בעור שלא, אלא יש לקב"ה חמדה גנוזה בבית גנזיו ותורה שמה, יש לקב"ה משהו מיוחד בבית גנזיו וזו התורה שהוא נותן עכשיו לבני ישראל, אז נרגעו כל אומות העולם. צריך להבין מדוע פחדו אומות העולם שעומד לבוא מבול, מה הפחד שלהם מהמבול?

אלא אולי אפשר לבאר יסוד גדול, ידוע שעם ישראל יכול להתאחד ולהיות אחד, יש לעם ישראל כוח של אחדות גדולה ביותר משום שהשורש נשמה של כל עם ישראל הוא אחד. הקב"ה חשב מתחת כסא כבודו חתיכה וחתך אותה לשישים ריבוא חתיכות וזה שורש הנשמה של כל יהודי. ספר תורה שאות אחת בו פסולה אז כל הספר פסול, נשמה של יהודי שהיא פסולה כל עם ישראל פסול. עם ישראל הם אחד מתי שיש אחדות בין כל עם ישראל, אבל אצל אומות העולם אין להם את הבסיס המשותף של אחדות.

אומות העולם מתאחדים רק מתי שיש אסונות ודברים קשים ומלחמות ודברים חמורים, אומות העולם מתאחדים. כמו חיות ביער מתי שיש שטפונות ודברים קשים כל החיות מתאחדות ונהיות אחד, לא שהן אוהבות אחת את השניה אלא הן שונאות אחת את השניה, אבל הן יודעות שזו האפשרות היחידה לשרוד על ידי שיתאחדו כולן.

כך גם מצאנו בתיבה, החיות הטורפות עם החיות הנטרפות הסתדרו י"ב חודש ביחד משום שהן ידעו שאם הם יריבו ואם יטרפו לא יהיה להם טוב, לכן הן חייבות להיות בשלום ובאחוזה בכדי לשרוד.

על פי זה אפשר להבין, במתן תורה ראו אומות העולם שעם ישראל באחדות כ"כ גדולה כמו בשעות של משבר ואסונות גדולים וחשבו שעומד להיות מבול בגלל האחדות. אמר להם בלעם לא, לעם ישראל יש שורש גדול מהתורה של אהבה ואחדות.

**"וישאר אך נח ואשר אתו בתבה"
הכוחות והמעלות שדרושים לכל מנהיג**

המדרש (תנחומא, יד) מספר לנו באחד הימים שנח היה מאכיל את החיות והבהמות בתיבה ועשה חסד במסירות נפש בתיבה, עיכב נח לאריה את האוכל והוא נתן לו מכה ועשה את נח צולע ברגלו. לכן מתי שנח יצא מהתיבה, לא היה כשיר להקריב קרבן לקב"ה משום שהיה פגום וצולע על רגלו כי אדם שיש בו פצע או נזק בגופו יש לו פסול בהקרבת הקורבנות. צריך להקשות ולשאול לכל דבר בתורה יש סימן ורמז, אם כך למה נח נענש שדוקא האריה פצע אותו ולא חיה אחרת?

אז אפשר לפרש ולומר כך, לאריה יש שתי תכונות שמאפיינות אותו, תכונה אחת של האריה שיש לו כוח בפה שלו, האריה שואג והאנשים פוחדים כמו שהנביא אומר (עמוס ג, ח) "אַרְיֵה שָׁאֵג מִי לֹא יִרְא" זו תכונה ראשונה. תכונה שניה שיש לאריה שהוא מזנק על הטרף שלו ומרחיק אותו, שומר על הסביבה שלו והבנים שלו. הוא מקריב והולך ראשון בפני כל סכנה ובעיה לפני כולם ולא מתחבא ומסתתר, אלא נותן בטחון לכל להקת החיות שנמצאת איתו.

על פי זה אפשר לבאר ולומר כך, אם נסתכל אצל כל מנהיגי עם ישראל נראה שהיה להם את הכוח הזה גם בפה וגם היו שומרים על כלל עם ישראל. אברהם אבינו דאג בפה לכל המשפחה שלו מתי שהיה צריך להתפלל היה מתפלל, מתי שצריך להתפלל על סדום התפלל, לבקש על לוט גם ביקש וכך כל מה שהיה צריך לבקש, ביקש והתפלל. אם היה צריך לצאת למלחמה יצא למלחמה נגד חמשת המלכים כדי להחזיר את לוט, כל מה שהיה צריך לעשות אברהם אבינו הקדים והלך ראשון.

כך גם משה רבנו, מתי שהיו סכנות לבני ישראל משה רבנו התפלל ומסר את נפשו בפה, היה מוכן ללכת למלחמות הקשות ביותר, מתי שהאיש מצרי הכה את האיש עברי משה רבנו דיבר בפיו והרג את המצרי גם כשהיה צריך לברוח מארץ מצרים, משה רבנו שמר כל הזמן גם בפה כאריה ישאג וגם במסירות נפש של עצמו לצאת לטרוף ולהילחם ראשון, משה רבנו היה מוכן לעשות את זה בכל פעם. גם דוד המלך שכל ימיו היו שירה וזמרה, תפילה ודיבור ומצד שני כל צרה שהייתה לעם ישראל הוא היה יוצא ראשון למלחמה ומקדים ראשון את המלחמה.

אבל נח לא היה כך, בפה שלו לא דיבר כלום עם בני דורו ולא הוכיח אותם לחזור בתשובה. גם בכל העניינים של המשפחה הוא היה אחרון מתחבא, עד שהמבול לא דחף אותו להיכנס לתיבה הוא לא נכנס, כל הדברים עשה אותם בלית ברירה כשאין מה לעשות. לכן האריה שהוא מלך החיות שהוא שואג ראשון והוא רץ ראשון דוקא הוא היכה את נח והזיק לו בגלל שהתנהג כך, שלא עמד להוכיח את הדור ולא עמד ראשון בפני כל דבר.

והגמרא אומרת (יומא כא): האש שירדה על המזבח בבית ראשון מתי שהיו מקריבים קורבנות הייתה בצורת אריה ובבית שני הייתה בצורת כלב. המפרשים אומרים שבית ראשון עם ישראל היה בקדושה וטהרה גדולה אז היה כמו אריה, בדיבור ראשון ובמלחמה ראשון. בבית שני עם ישראל היה חלק ורדוד אז היה כמו כלב. רק נובח ומרעיש, אבל הכח הגדול לא היה כבר בעם ישראל.

זו הגדולה של עם ישראל, שכל אדם בביתו וכל אחד במשפחתו למסור נפש בפה בשביל המשפחה ולמסור נפש בגוף בשביל המשפחה, כך גם בשביל עם ישראל למסור גם את הפה וגם את הגוף. זה מה שהקב"ה דורש מכל מנהיג על ביתו, מכל מנהיג על קהילתו, מכל מנהיג על כל אדם שיהיו בו את שתי הכוחות האלו שאותן לא היה לנח ולכן נח ניזוק בגלל חוסר שתי כוחות אלו.

הסוד למציאת חן בעיני אלוקים

אדם שרוצה מציאת חן בעיני הקב"ה ובעיני אדם, יש לו סגולה גדולה לשמור שבת, השבת היא כמו תיבת נח. אדם ששומר שבת כמו שנכנס לתוך התיבה וכמו נח שמצא חן בעיני השם על ידי שמירת שבת, כך יש לאדם חן וחסד להינצל גם מזמנים ועיתות קשים וגם בפני בני אדם.

אנשים מחפשים סגולות וקמיעות איך למצוא חן בעיני אנשים, בעיני עסקים, בעיני כל דבר, הסוד למציאת חן בעיני השם על ידי שמירת שבת. נח מצא חן בעיני השם על ידי ששמר שבת אפילו שעוד לא ניתנה שבת וכך זכה להינצל מהמבול. לכן כמה שיותר נשמור שבת נקפיד ונדקדק, ניכנס לתיבה של נח ונאטום אותה את השבת שלא יהיה אף סדק ואף חור, שלא יחלחלו בפנים המים.

אתה בצער? רודפים אותך? תדע שהקב"ה איתך

"עמו אֶנְכִי בְּצָרָה" (תהילים צא, טו), הקב"ה נמצא עם כל יהודי בצרה שלו. מסופר על רבי ישראל מרוז'ין שהיה בבית האסורים שלוש שנים, ומתי שהיה בבית האסורים היה שמה איזה סוהר, איזה שומר יהודי, שלא ידעו שהוא יהודי, אבל הוא ידע שרבי ישראל מרוז'ין הוא אדמו"ר גדול וצדיק גדול.

פתאום הוא רואה את הרב בוכה, הוא ראה אותו שלוש שנים כמו ברזל, לא בוכה ולא כלום ופתאום הוא מסתכל על רבי ישראל מרוז'ין ורואה אותו שהוא בוכה.

הוא התקרב ואמר לו, רבי, אני גוי אתה חושב שאני יהודי, אני עוקב אחרך שלוש שנים, לא בכית, לא הראית שום מצב של צער, שום מצב של יגון. מדוע אתה בוכה עכשיו?

אמר לו רבי ישראל מרוז'ין, אני יושב ועושה חשבון נפש ואני חושב על הקב"ה ואני נמצא פה בבית האסורים ומי נמצא איתי בבית האסורים? הקב"ה, "עמו אֶנְכִי בְּצָרָה", הקב"ה איתי בבית האסורים. אני לא בוכה על עצמי שאני בבית האסורים, אני בוכה על אלוקים שהוא נמצא איתי עכשיו בבית האסורים. וכך מסופר מתי שנבוכדנצר לקח את בני ישראל לגלות, לבבל - היו שתי גלויות, גלות של נחמיה, שלושת אלפים יהודים לקחו לבבל וגלות של נבוכדנצר כשבע מאות אנשים לקחו לגלות, כל הגלות שהלכו לארץ בבל מארץ ישראל זה שלושת אלפים בזמן נחמיה ועוד שבע מאות וארבעים בזמן של נבוכדנצר.

שמו אותם באוניות ונבוכדנצר אמר, תספרו כמה יש בכל אוניה שהולכת לבבל. ספרו, אוניה הזאת מאה, אוניה הזאת שבעים, האוניה הזאת חמישים, כל אוניה ספרו ממוספר כמה יהודים יש בכל אוניה שהולכים לגלות. מתי שהגיעו לגלות התחילו לספור כמה יש בכל אוניה, מצאו אחד מיותר בכל מקום. פה היו מאה - מאה ואחת, פה היו שבעים - שבעים ואחת. בא נבוכדנצר לכל החכמים היהודים ואמר להם, איך בכל אוניה יש עוד אחד? הרי זה היה ממוספר, מאה, שבעים, שמונים, איך יש עוד אחד?

אמרו לו חכמים "עמו אֶנְכִי בְּצָרָה" (תהילים צא, טו), הקב"ה נמצא עם כל יהודי בצרה. כל היהודים שירדו לגלות, מי ירד איתם? הקב"ה, "עמו אֶנְכִי". יהודי שמצטער הקב"ה איתו, לכן "הַאֱלֹהִים יִבְקֹשׂ אֶת נַדְרֶךָ" (קהלת ג, טו), אפילו צדיק רודף רשע, אלוקים עוזר לרשע. כל מי שרודפים אחריו הקב"ה עוזר לו.

ולכן אדם צריך להיות עם אמונה ולהשליך את כל המחשבות שלו להקב"ה, להיות עם אמונה תמימה.

נדרת נדר? אל תשאיר אותו פתוח תשלום!

מובא בשם ה"בעל שם טוב" אשר אחד מתלמידיו היו פניו נפולות. שאלו הבעל שם טוב, מדוע אתה בצער? ענה ואמר לו, רבי, יש לי בת ואין לי כסף לנדוניה ולחתונה ולכן אני בצער גדול מאוד. ענה הבעל שם טוב, לך לעיר פלונית אשר שם יש תלמידי חכמים, ותבחר את התלמיד חכם החשוב ביותר לבתך ותתחייב כל אשר יבקשו ואני ערב לכל ההוצאות.

כך עשה התלמיד, הלך לעיר ההיא והסתובב עד אשר נתן את עינו בתלמיד חכם גדול, ואף משפחה מיוחסת ביותר וכן מן המשפחות העשירות בעם ישראל. עמד בביטחון גדול באמונה ברבו, והתחייב לכל הסכום של הכסף, סכום עצום ביותר וחזר לביתו שמח וטוב לב.

עברו ימים והנה אבי החתן שלח מכתב למחותנים בצער שאינו מבין איך לא שלחו מתנה לחתן כאשר נהוג. תלמיד הבעל שם טוב כאשר קיבל את המכתב, בצער גדול הלך לרבו הבעל שם טוב והראה לו את המכתב. הבעל שם טוב אמר לו, תתחזק באמונה, הכל יהיה טוב. עברו ימים ואבי החתן שלח עוד מכתב בכעס גדול החתונה מתקרבת והוא אינו רואה שום הכנה לחתונה ושום נדוניה ואם לא יראה דבר בימים הקרובים ישבור את השידוך.

תלמיד הבעל שם טוב בצער גדול הלך עם המכתב לרבו, לשאול מה לעשות. ענה לו רבו, תשלח להם מכתב ותאמר שיבואו כמה ימים לפני החתונה והוא יעשה הכל ברוב פאר והדר ויעשה יותר ממה שהתחייב. והנה כמה ימים לפני החתונה מקבל התלמיד מכתב שבעוד שלושה ימים מגיעים המשפחה ושמחים ומחכים לראות ולשמוח עם המשפחה החדשה. התלמיד יצא מביתו בבהלה גדולה לביתו של הבעל שם טוב, ובדרך פגש בגביר מעיר אחרת ששאלו איך מגיעים לביתו של הבעל שם טוב. ענה התלמיד גם אני הולך תבוא עימי, הלכו שניהם יחדיו.

כאשר הגיעו לפני הבעל שם טוב, מיד פתח הבעל שם טוב ואמר, יש מעשה באדם אשר היה סוחר עצים ואונייתו באה עם סחורה מרובה ביותר והוא הלך לעיר הנמל מכר את הסחורה וחזר יחד עם עגלתו לעירו ובאמתחתו ממון מרובה ביותר.

והנה, באמצע הדרך עצר העגלון את העגלה ונכנס אל אחד היערות, ובעד מק היער עצר הוציא גרזן ואמר לאדונו אם לא תיתן לי את הכסף, אני אערוף את ראשך. ענה האדון בתחנונים תיקח חצי מכספי ותשאיר לי חצי שני, ענה ואמר לו אני לא אשאיר לך חצי משום שיש בדעתי להוציא אותך להורג, בכדי שלא תספר ותתלונן על מעשיי. התחנן האדון, אך העגלון לא הסכים בשום פנים ואופן.

ביקש האדון זמן רק לווידי ותפילה לפני מותו הסכים העגלון, קשר אותו על אחד העצים והחל לספור את הכסף, האדון החל לבכות ולילל בצער גדול על מר גורלו ונדר שאם ינצל וכספו ישוב אליו, יתן צדקה מרובה ביותר. והנה שומר היער שמע את הבכי, לקח את כלי נשקו ובא מיד, במיומנות מרובה השתלט על העגלון, קשר אותו והציל את האדון. האדון אשר ניצל שמח שמחה גדולה, חזר לביתו ולמשפחתו.

והנה, עברו הימים והאדון לא קיים את נדרו. לאדון היה בן יחיד ובת יחידה, הבת חלתה במחלה ומתה, וגם הבן חלה והרופאים לא מצאו מזור למחלתו. עצר את הבעל שם טוב אותו הגביר בבכי גדול, ואמר לו, זה אני אותו אדון, לי קרה כל אשר סיפרת ובני עומד למות. אמר לו הבעל שם טוב, מיד תקיים את נדרך ותיתן לתלמידי את כל דמי החתונה ברווח גדול ביותר. וכך עשה, עברה החתונה בשמחה מרובה ובשפע גדול ביותר, ובנו קם ממיסת חוליו בבריאות איתנה.

האדם צריך להיזהר בכל כוחו לקיים את נדריו "נְדָרֵי לֵה' אֲשֶׁלֶם" (תהילים קטז, יד). ואמרו חז"ל "טוב אֲשֶׁר לא תִּדְרַ מִשְׁתַּדָּר וְלֹא תִשְׁלֶם" (קהלת ה, ד) הנדר בורא מלאך ואם לא מקיימים את המלאך, על ידי קיום הנדר, המלאך הזה נהיה מזיק לאדם וקטרוג גדול. כמה אנשים פתאום משתנים חייהם ואינם מבינים מדוע, ופשפשו במעשיהם איזה נדר נדרו ולא קיימו ומה עומד ומקטרג עליהם ומזיק להם.

העלון מוקדש להצלחת אלמוג וירדן עמיר